

SZABÓ MÁRTON ISTVÁN

Nem félsz semmitől

Az asztalom felett függ az önarcképed,
amit ajándékba festettél nekem,
vodkaival, kávéval és vörös tintával,
ami tényleg téged ábrázol, mert az
izom a nyakadon és járomcsontod
hangsúlyos, és a szemed is csukva van,
és tél van, és mégis csupasz a vállad,
és látszik rajtad, hogy nem félsz semmitől,
attól, hogy tél van, hogy most kávé és vodka
vagy a véremlében, hogy talán felszívódsz
mire elmúlik a fagy, hogy egyszer csak
úgy kelek fel, hogy már függök tőled,
és elhatározom, hogy többé nem nyúlok
hozzád, leteszlek, és tiszta maradok egészen,
hogy akkor nem maradsz majd más, mint egy
visszatérő inger a hipotalamuszban,
pár elvonási tünet, és az egyre fakuló emlékek,
hogy milyen volt.